

kunne vælge Kurator, bliver uden Betydning, idet det er overladt til Skifteforvalteren at forfaste Valget uden at angive nogen som helst Grund, og her er anført flere Exempler, som jeg dog ikke skal nævne, paa, at et saadant Valg, som Skifteforvalteren har gjort, har været ganske ufatteligt. Man vil ikke her paastaa, at det er slet af private Hensyn eller Saabant; men man har dog ikke kunnet forstaa de Grunde, der have bevæget dertil. I Skrivelsen er her udtalt en Forventning om, at en saadan Erklæring fra Skifteforvalteren muligvis kunde paaanes ved Appel. Det er til dette Ønske, at de Vedkommende indskrænte sig; men som det synes, vinder en saadan Anmodning ikke den høitærede Justitsministers Bisald, og jeg skal derfor indskrænke mig hertil. Efter hvad jeg har erfaret, er der en almindelig Misforståelse med den Maade, hvorpaa undertiden en Skifteforvalter optræder i et saadant Kontursbo, og det er et temmelig almindeligt Ønske, at der maatte kunne ske en Forandring deri.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg skal blot med Hensyn til den sidste Talers Utringer bemærke, at jeg fornylig har udtalt, at jeg ikke skulde være utilbøielig til at gaa ind paa Ændringer, som gif i Retning af at begrænse Skifteforvalterens Ret til at negte sin Stadfæstelse af Valget. Det skal jeg derfor ikke komme tilbage til, men blot gjøre den Bemærkning med Hensyn til det sidst Fremkomne, at jeg ikke tror, der kan vindes Noget ved Hjælp af at aabne Udgang til at appellere Skifteforvalterens Bægring i saa Henseende. Det vil være altfor længe, inden der kommer en Afgjørelse paa det, og Noget maa være Kurator i Mellemtiden.

G. Petersen: Jeg vil blot tillade mig at gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at det netop her antages, at der mulig saa blev udnævnt en Kurator af Skifteforvalteren, og derfor saa Appellen gaar Skifteforvalteren imod, skulde der strax kunne afleveres Regnskaber, Boets Aktiver og Pasjver til den, som ved tidligere Valg var befulgt. Der forudsættes ikke noget Ophold.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg mener kun, at Erfaringen viser, at saadanne Sagers Paaanse og Procedure ved Overretten tage temmelig lang Tid. Der vil let kunne gaa i alt Fald flere Maaneder, inden Afgjørelsen af det Spørgsmaal kan faas.

Da Ingen yderligere ønskede at udtale sig, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Alberti: Jeg foreslaar, at Thinget henviser denne Sag til et Udvalg paa 9 Medlemmer. Paa Dagsordenen følger en anden Sag af procesuel Interesse. Jeg havde tænkt mig, at, hvis Thinget vilde nedsætte et Udvalg om nærværende Sag, kunde den næste Sag paa Dagsordenen passende henvises til det samme Udvalg. Af den Grund er det, at jeg foreslaar 9 Medlemmer og ikke 7.

Da Ingen ønskede at udtale sig om dette Forslag eller stille noget andet Forslag, gif man til Afstemning, hvorved

ovennævnte Forslag af Alberti om Nedsættelse af et Udvalg paa 9 Medlemmer vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Sagførernes Afgang til Salær for Udførelsen af offentlige og beneficerede Sager.

(Lovforslaget findes i Tillæg C., Sp. 61 ff.).

Alberti: Dette Forslag har kun i et Punkt været undergivet nogen Forandring i Landsthinget, og dette Punkt er just ikke af overordentlig Interesse, skjøndt det kan have Noget at betyde. Forslaget gaar ud paa, at der herefter altid skal gives Sagførere Salær i alle offentlige Sager og befalede Sager. Dette Forslag er begrundet paa Billighed. Jeg vil just ikke sige, at denne Motivering er urigtig, men det forekommer mig, at der er en anden Betragtningmaade, som med større Nødvendighed fører til at vedtage at give Sagførerne Salær i alle offentlige Sager. Sagførernes Forpligtelse til at føre offentlige Sager enten mod et ringere Salær end det, de ellers vilde erholde, eller ogsaa for slet ingen Betaling, hidrører oprindelig fra, at de bare ene berettigede til Sagførernæring. Heri er der slet en fuldstændig Omvæltning ved Sagførerloven af 1868. Nu maa de Prokuratorer, som udnævntes før 1868, og som i Reglen endnu ere de eneste, der udføre befalede Sager, dele Sagførernæringen med et overordentlig stort Antal fideordnede Sagførere. Efter at denne Forandring er indtraadt i Sagførervæsenet, forekommer det mig, at det Offentlige har tabt sin Udkomst til at forde ubetalt Forretningsførelse af de befulgte Sagførere. Det er paa det Punkt, at jeg tror, at Prokuratorerne have en ligesvem Ret til at forlange Beta-